

Globální moc a globální vláda

Druhá část

Vznik amerického impéria:

revoluce, světová válka a NWO

Aug 27 2009

V 70. letech 19. století impérium Standard Oil Johna D. Rockefellera mělo v podstatě monopol nad Spojenými státy a dokonce i mnoha dalšími zeměmi. V r. 1890 dal holandský král své požehnání vytvoření mezinárodní ropné společnosti nazvané Royal Dutch Oil Company, která byla z velké části založena kvůli rafinaci a prodeji petroleje z Indonésie, holandské kolonie. Také v r. 1890 byla založena britská společnost za účelem přepravy ropy, Shell Transport and Trading Company, a “začala přepravovat ropu Royal Dutch ze Sumatry kamkoliv” a nakonec “tyto dvě společnosti zřídily a stala se z nich Royal Dutch Shell.”(1)

Rusko vstoupilo do průmyslové revoluce v porovnání s ostatními velkými zeměmi a impérii své doby později. V 70. letech 19. století “ruská ropná pole, včetně těch v Baku, ohrožovala nadvládu Standard Oil v Evropě. Vzestup Ruska v přírodních zdrojích narušil strategickou rovnováhu moci v Evropě a působil vrásky Británii.” Británie se tak pokusila začít s ropným průzkumem na Středním východě, obzvláště v Persii (Iránu), zprvu prostřednictvím barona Julia de Reuter, zakladatele Reuters News Service, který získal průzkumná práva od iránského šáha.⁽²⁾ Reuterův pokus najít velké množství ropy selhal a v Persii se ujal vedení muž jménem William Knox D’Arcy.

V polovině 19. století “byli Rothschildové nejbohatší rodinou na světě, možná v celé historii. Jejich pět mezinárodních bankovních domů představovalo jednu z prvních nadnárodních korporací.: Alfonse de Rothschild “silně investoval do ruské ropy nejméně o čtyřicet let dříve, než si William Knox D’Arcy začal zajišťovat perské ropné koncese pro Brity. Ruská ropa, která začala být v 60. letech 19. století evropským konkurentem amerického monopolu Standard Oil, byla hýčkaným projektem barona (Rothschilda).“ Počátkem 90. let 19. století v Baku, ruském regionu bohatém na ropu, fungovalo téměř dvě stě Rothschildových rafinerií.⁽³⁾

V polovině 90. let “byli Rothschildové rozhodnutí stát se hlavním dodavatelem ropy, a to nejen pro Evropu, ale také pro Dálný východ,” nicméně “železnice Baku-Batumi se již ukázala být pro přepravu vyprodukovaného objemu ropy nedostačující. Byla potřebná další trasa, a ta přišla ve formě právě otevřeného Suezského kanálu, který zkrátil trasu na Dálný východ o čtyři tisíce mil. Do zájmu Rothschildů se náhle dostala Palestina, protože poskytovala přístup k Suez.⁽⁴⁾ Když egyptská vláda v r. 1874 zbankrotovala, britský premiér Benjamin Disraeli se obrátil na své blízké přátele, Rothschildy, “pro obrovskou finanční zálohu” potřebnou pro nákup akcií Suez Canal Company.⁽⁵⁾ V té době již byli Rothschildové

hlavními akcionáři Bank of France⁽⁶⁾ a Bank of England, kde seděli spolu s dalšími význačnými akcionáři jako Baring Brothers, Morgan Grenfell a Lazard Brothers.⁽⁷⁾

Rothschildové “byli již dlouho zapojeni do rozvoje rodícího se průmyslu a bankovního systému carského Ruska, zatímco rozrůstající se železniční síť země byla z velké části financována pomocí Rothschildy zařízených úvěrů.”⁽⁸⁾ Když car zemřel, nastoupil jeho syn, car Nikolaj II, který zavedl antisemitské pogromy, diskriminaci židů, která v důsledku podnítila masivní emigraci židů z Ruska a východní Evropy do západní Evropy. Nicméně tito východoevropští a ruští židovští emigranti vyrůstali v nově industrializované zemi, ve které diktát vlády a dohoda mezi mocnými finančními a průmyslovými zájmy způsobila vyvlastnění velké většiny lidí a podnítila více socialistických tendencí v myšlení a činech.

Angličtí Rothschildové byli velmi zděšeni, “když v r. 1888 socialistické tendence emigrantů přispěly k masivní rozvratné stávce krejčích v londýnské East End. Mladý gruzínský komunista, který se stal ve světě později známý jako Josef Stalin, již organizoval pracující pro stávku v Rothschildových ropných zájmech v Batumi.” Britští Rothschildové se této vlny židovských přistěhovalců do západní Evropy a Británie velmi báli, protože byli silně proticarští a progresivně socialističtí, a Rothschildové byli známí svojí silnou spoluprací s carskými režimy v Rusku. Jedním z potenciálních řešení, zvažovaných ve vztahu k vyřešení problému stále více k socialismu tíhnoucích židovských přistěhovalců v Británii, bylo zavedení omezení přistěhovalectví. Nicméně to by se pravděpodobně vrátilo jako bumerang, v tom smyslu, že by na to bylo pohlíženo jako na vyhnání. Takže Edmond Rothschild začal svoji osobní kampaň za vytvoření židovského státu v Palestině, aby vytvořil vypouštěcí ventil pro židovské emigranty a dostal jejich politické aktivity na stranu nové věci, a vyzýval je emigrovat do Palestiny a pryč ze západní Evropy.⁽⁹⁾

A návrh, jako u předního sionisty v Británii, sloužil jeho návrh vytvořit židovský stát v Palestině hlavním ekonomickým zájmem Rothschildů a Britského impéria, v rámci kterých koupil Rothschild o několik let dříve pro Brity Suezský kanál, který byl primární přepravní cestou pro ruskou ropu. Palestina tak byla klíčovým kusem země, coby protektorát britských a rothschildovských imperiálních zájmů.

Rothschildové, přes svoji otevřenou prosionistickou a prožidovskou rétoriku, nepřestali se svojí podporou ruského režimu a ekonomických aktivit v rámci antisemitského Ruska. V r. 1895 Rothschildové, tehdy jedni z hlavních světových producentů a distributorů ropy, “zašli až tak daleko, že spolupodepsali dohodu s konkurenčními producenty – včetně americké Standard Oil (zájmy Rockefellerů) – aby si rozdělili světový trh. Nikdy nevstoupila v platnost, patrně díky opozici ruské vlády.” V r. 1902 Rothschildové “vstoupili do spolku s Royal Dutch a Shell (z nichž se později stala jediná globální společnost), aby vytvořili Asiatic Petroleum Company pro těžbu na polích jižního Ruska.”⁽¹⁰⁾

Počátkem 20. století představovali Rothschildové primární ropné zájmy v Rusku, na druhém místě po Rockefellerech. Jak probíhala industrializace, podmínky se pro velkou většinu Rusů zhoršily. To spustilo protest a nepokoje a “sám mladý Stalin vedl agitaci proti kavkazskému ropnému průmyslu obecně a Rothschildům konkrétně. Masové akce pracovníků v ropném průmyslu v Baku (hlavním ruském ropném poli) v r. 1903 byly jiskrou, která zažehla první generální stávku na celé ruské pevnině.” To tehdy spolu s ruskou prohrou v rusko-japonské válce r. 1904 a dalšími protesty vedlo k revoluci r. 1905. V následujících letech Rothschildové prodali své ruské ropné zájmy Royal Dutch Shell a získali tím výrazný akciový podíl na této mezinárodní ropné společnosti.⁽¹¹⁾

Strašidlo politické a sociální nestability v Rusku bylo silné a neprošlo bez povšimnutí ze strany mezinárodního bankovníctví, ropných a průmyslových zájmů. Přirozeně, že mezinárodní bankovní domy vývoj v Rusku pečlivě sledovaly. Rothschildové zmírnili své otevřené angažování se v Rusku, protože nemohli udržovat takové vztahy s nejvíce protizidovskou zemí na světě své doby, a zároveň tvrdit, že jsou primárními zastánci židovských aspirací na svůj stát. To je důvod, proč prodali své ruské ropné zájmy Royal Dutch Shell, ale pak získali významný akciový podíl na této společnosti samotné. Takže zatímco veřejně přerušili své vazby s Ruskem, stále si drželi obrovské zájmy na jeho průmyslové kapacitě. Po rusko-japonské válce se Rothschildové “odmítli účastnit úpisu velké půjčky, tentokrát v době, kdy Rusko zoufale potřebovalo finance na stabilizaci režimu.”⁽¹²⁾

Takže v r. 1906 John D. Rockefeller přišel carskému Rusku na pomoc a nabídl mu 200,000,000 dolarů či “400,000,000 rublů za koncese pro železnice z Taškentu do Tomska a z Tehita do Polamošna a zajištění pozemků po obou stranách plánovaných tras.”⁽¹³⁾ Tito mezinárodní finančníci měli stále v jasném úmyslu si své zájmy v Rusku udržet.

Nicméně odmítnutí ruské vlády umožnit obchod mezi Rockefellerem a Rothschildy a dalšími velkými ropnými monopoly s cílem rozdělit si světové ropné rezervy mohlo velmi pravděpodobně zvýšit nespokojenost těchto mocných zájmů. Jestliže Rusko odmítlo umožnit jim kontrolu nad veškerou ropou a mít na tuto ropu práva, znamenalo to, že Rusko plánovalo vybudování domácího ropného průmyslu? Pokud by tomu tak bylo, představovalo by to hrozbu pro všechny etablované ekonomické a finanční zájmy, obzvláště zájmy Rockefellerů a Rothschildů, protože výrazné ruské ropné rezervy a zdroje by mu umožnily v industrializaci překonat dokonce i Spojené státy. A dále carské Rusko se stávalo čím dál více nestabilním investičním prostředím, kontrolovaným stále více nepředvídatelnou monarchií.

Říjnová revoluce r. 1917 “inspirovala pracující na ropných polích ke vzbouření se proti nízkým mzdám a tvrdým pracovním podmínkám. V r. 1919 využil těchto politických nepokojů ve svůj prospěch Azerbajdžán a vyhlásil svrchovanost na poli v Baku. Tentýž rok SONJ (Standard Oil of New Jersey) uzavřel dohodu s ázerbájdžánskou vládou na nákup neobhospodařovaných pozemků v regionu Baku pro průzkum. Uprostřed tohoto chaosu přispěchaly zahraniční ropné společnosti do Ruska v naději, že dostanou koncese za snížené ceny. Bratři Nobelové prodali většinu svých operací SONJ (dnes ExxonMobil), aby v r. 1920 vytvořili alianci.”⁽¹⁴⁾

Antony C. Sutton, ekonom, historik a autor, a rovněž výzkumník a člen Hoover Institution university Stanford, napsal ve Wall Street a bolševická revoluce, že jak fašistický, tak komunistický systém je “založen na holé, nespoutané politické moci a donucování. Oba systémy si vyžadují monopolní kontrolu nad společnostmi. Zatímco monopolní kontrola průmyslu byla kdysi cílem J. P. Morgana a J. D. Rockefellera, koncem devatenáctého století ve vnitřních kruzích Wall Street chápali, že nejúčinnějším způsobem získání neohrožovaného monopolu je “vydat se politickou cestou” a přimět společnost pracovat pro monopolisty”, a že “totalitní socialistický stát je pro monopolní kapitalisty dokonalým otročským trhem, pokud lze vytvořit alianci se socialistickými mocipány.”⁽¹⁵⁾ Tudíž se hlavní finanční mocnosti západu rozhodly vložit své peníze do vytvoření totalitního komunistického státu v Rusku, aby vytvořili otročskou ekonomiku, kterou mohli vykořisťovat a zbavit ji konkurence.

Když revoluce začala, Trocký byl v New Yorku a byl mu okamžitě prezidentem Wilsonem udělen americký pas a pak mu bylo vydáno ruské vstupní povolení a britské tranzitní vízum,

aby se mohl vrátit do Ruska a "provést" revoluci.⁽¹⁶⁾ Trocký byl na cestách zatčen v Kanadě, ale byl propuštěn v důsledku britské intervence.⁽¹⁷⁾

Trocký v r. 1917 odcestoval na palubě lodi, opustil New York, spolu se zajímavou sestavou spolucestujících, včetně "dalších trockistických revolucionářů, finančníků Wall Street, amerických komunistů a muže jménem Charles Crane. Charles Richard Crane byl náměstkem amerického ministra zahraničí Roberta Lansinga a v tom, co se odehrálo v Rusku, sehrál významnou roli. Bývalý americký velvyslanec v Německu, William Dodd, řekl, že Crane "výrazně přispěl k revoluci (Alexandra) Kerenského, která vydláždila cestu komunismu". Kerenský byl druhým premiérem ruské prozatímní vlády, která vznikla po kolapsu carské vlády a předcházela bolševikům. Crane se také domníval, že Kerenského vláda „je revolucí pouze ve své první fázi“.⁽¹⁸⁾

K revoluci došlo uprostřed první světové války, která vypukla v r. 1914, a kdy byly ve válce všechny hlavní evropské mocnosti. Morganovy a Rockefellerovy zájmy, organizované Wall Street a centralizované ve Federální rezervní bance New York, nejmocnější ze všech regionálních Federálních rezervních bank, použily v době bolševické revoluce v Rusku „misi Červeného kříže jako svého operačního nástroje“. Mise Červeného kříže v Rusku dostala své finance od bohatých lidí jako J. P. Morgan, paní E. H. Harriman, Cleveland H. Dodge a paní Russel Sage, a „v první světové válce závisel Červený kříž silně na Wall Street, a obzvláště na firmě Morgana.“ Když do Ruska uspořádal misi Americký červený kříž, „William Boyce Thompson, ředitel Federální rezervní banky New York, nabídl zaplatit veškeré výdaje komise.“⁽¹⁹⁾ Veškeré výdaje byly zaplacený Williamem Boyce Thompsonem, který byl hlavním akcionářem Chase National Bank, jejíž prezident jmenoval Thompsona šéfem newyorského Fedu.⁽²⁰⁾

Mise se skládala převážně z právníků, finančníků, jejich asistentů, lidí spojených se Standard Oil a Rockefellerovou National City Bank.⁽²¹⁾ Mise prostřednictvím půjčky financovala prozatímní vládu Alexandra Kerenského, přesto William B. Thompson z newyorského Fedu „osobně přispěl 1,000,000 dolarů bolševikům, s účelem šířit jejich doktrínu v Německu a Rakousku“. Je zajímavé, že když bolševici převzali vládu, „pobočka National City Bank v Petrohradu byla vyňata ze znárodnovacích dekretů bolševiků – byla to jediná cizí nebo domácí ruská banka, která takovou výjimku dostala.“⁽²²⁾ Nakonec, mise Červeného kříže v Rusku „byla ve skutečnosti misí finančníků Wall Street s cílem ovlivnit a vydláždít cestu pro kontrolu ruského trhu a zdrojů, prostřednictvím buď Kerenského, nebo bolševických revolucionářů.“⁽²³⁾

American International Corporation (AIC) byla „v r. 1915 vytvořená za účelem rozvoje domácích a zahraničních podniků, rozšíření amerických aktivit do zahraničí a prosazení zájmů amerických a zahraničních bankéřů, podnikatelů a strojařů“. Byla vytvořena a kontrolována Morganovými, Stillmanovými a Rockefellerovými zájmy, a její ředitelé byli napojeni na National City Bank (Rockefeller), Carnegie Foundation a Federální rezervní banku New York. Členové jejího představenstva finančně podporovali bolševiky a vyzývali americké ministerstvo zahraničí, aby uznalo bolševickou vládu.⁽²⁴⁾

V r. 1920 bylo ruské zlato vyvezeno přes Švédsko, kde bylo přetaveno a označeno švédskou mincovnou, přetaženo přes Federální rezervní banku New York do Kuhn, Loeb & Company a Guaranty Trust Company (Morgan), dvou primárních bankovních zájmů stojících za vytvořením Federální rezervního systému.⁽²⁵⁾ Během občanské války v Rusku, války mezi Bílými a Rudými, tak zatímco finančníci z Wall Street pomáhali v tichosti bolševikům, začali

také financovat Alexandra Kolčaka (od Bílých) miliony dolarů, aby si zajistili, že ať vyjde z války jako vítěz kdokoliv, Wall Street zvítězí.⁽²⁶⁾

Jak napsal Antony Sutton: „Rusko, tehdy i nyní, představovalo největší potenciální konkurenční hrozbu americké průmyslové a finanční nadvládě“ a „gigantický ruský trh musel být převeden na otročský trh a technickou kolonii, aby ho bylo možno vykořisťovat několika velmi mocnými americkými finančníky a korporacemi pod jejich kontrolou.“⁽²⁷⁾

Nakonec zvítězili bolševici a zvítězil Wall Street. Za Stalinových pětiletok počátkem 30. let si sovětská industrializace „vyžadovala západní technologii a znalosti“ a v rámci „často přehlížené pomoci ze zahraničí“ pomohly industrializaci SSSR americké firmy, včetně Ford, General Electric a DuPont⁽²⁸⁾, a Standard Oil, General Electric, Austin Co., General Motors, International Harvester a Caterpillar Tractors se Sovětským svazem silně obchodovaly.⁽²⁹⁾

Standard Oil koupila „neskutečné množství rudé ropy“, General Electric dostala od Sovětského svazu kontrakt za 100,000,000 dolarů na vybudování „čtyř největších hydroelektrických generátorů na světě“, Austin Co. Dostala kontrakt za 50,000,000 dolarů na výstavbu města Austingrad „s továrnami na traktory a automobily, doplněný kontraktem za dalších 30,000,000 dolarů na díly a technickou pomoc, spolu s Ford Motor Corp.“ A k tomu všemu jsou „dalšími (sovětskými) obchodními přáteli General Motors, DuPont de Nemours, International Harvester, John Deere Co., Caterpillar Tractor, Radio Corp. a U.S. Shipping Board, která prodala rudým flotilu 25 nákladních parníků.“ Mezi banky s úzkými vztahy s ruskou ekonomikou patří Chase National, National City Bank a Equitable Trust, z nichž všechny patří buď k Rockefellerovým, nebo Morganovým zájmům.⁽³⁰⁾

Světová válka restrukturalizuje světový řád

Uprostřed první světové války byla skupina amerických učenců pověřena informováním „Woodrowa Wilsona o možnostech poválečného světa, kdy bude Kaiser a imperiální Německo poraženo“. Tato skupina byla nazvána „The Inquiry“. Tato skupina radila Wilsonovi především prostřednictvím jeho důvěryhodného tajemníka, plk. Edwarda M. House, který byl Wilsonovým „neoficiálním vyslancem v Evropě v období mezi vypuknutím první světové války v r. 1914 a intervencí Spojených států v r. 1917“, a byl také hlavním tahounem Wilsonovy vlády stojící za založením Federálního rezervního systému.⁽³¹⁾

„The Inquiry“ položila základy pro vytvoření Council on Foreign Relations (CFR), nejmocnějšího mozkového trustu v USA, a „učenci z Inquiry pomohli narýsovat poválečné hranice ve střední Evropě“. 30. května 1919 se skupina učenců a diplomatů z Británie a USA setkala v hotelu Majestic, kde „navrhli založení permanentního Anglo-American Institute of International Affairs, s jednou pobočkou v Londýně a druhou v New Yorku“. Když se učenci vrátili z Paříže, byli s otevřenou náručí přivítáni newyorskými právníky a finančníky, a společně v r. 1921 vytvořili Council on Foreign Relations. „Britští diplomaté vracející se z Paříže učinili velký krok vpřed založením svého Royal Institute of International Affairs.“ Anglo-American Institute, zvažovaný v Paříži, se dvěma pobočkami a kombinovaným členstvím nebyl schůdný, takže jak britská, tak americká pobočka zůstaly u národního členství, nicméně vzájemně úzce spolupracovaly.⁽³²⁾ Mluvílo se o nich, a stále mluví, jako o „Sister Institutes“⁽³³⁾

Milner Group, tajná společnost vytvořená Cecilem Rhodesem, „převažovala v britské delegaci na mírové konferenci r. 1919; měla mnoho společného s vytvořením a řízením Ligy národů a systému mandátů; založila Royal Institute of International Affairs v r. 1919 a stále ho kontroluje.“⁽³⁴⁾ Existovaly i další skupiny, založené v mnoha zemích a zastupujících stejné zájmy tajné Milner Group, a staly se známými jako skupiny Round Table, mezi nimiž hrají prim Royal Institute of International Affairs (Chatham House), Council on Foreign Relations v USA, a analogické skupiny byly založeny v Kanadě, Austrálii, Novém Zélandu, Jižní Africe a Indii.⁽³⁵⁾

První světová válka znamenala význačné období v historii toho, co lze chápat jako „přechodný imperialismus“. Tím myslím, že z historického hlediska jde o období imperiálního poklesu a přechodu (tj. nástupu či pádu impéria či impérií), často se vyznačující mezinárodním násilím a válkami.

První světová válka byla výsledkem kulminace imperiálních ambicí různých mocností. To bylo přirozeným důsledkem vlny „nového imperialismu“, který smetl industrializovaný svět v 70. letech 19. století. V r. 1879 Německá říše a Rakousko-Uhersko vytvořily Dvojspolek, aby se postavily rostoucímu ruskému vlivu na Balkáně, za úpadku Ottomanské říše.

Itálie se připojila v r. 1882, čímž vznikl Trojspolek. V r. 1892 byla vytvořena francouzsko-ruská aliance, která byla vojenskou aliancí Francie a Ruska, a která měla vytvořit protipól nadvládě Německé říše nad Evropou. V r. 1904 byla odsouhlasena Entente Cordiale, souhrn dohod mezi Francií a Británií, aby se udržela rovnováha moci v Evropě. V r. 1907 byla vytvořena anglo-ruská Entente, ve snaze skončit jejich dlouho probíhající Velkou hru tím, že ustaví hranice jejich imperiální kontroly nad Afghánistánem, Persií a Tibetem. Fungovala také jako vyrovnávací síla vůči rostoucí moci a vlivu Německé říše v Evropě. Po podepsání anglo-ruské Entente byla slepena Trojdohoda mezi Británií, Ruskem a Francií, jako významný protipól Trojspolku.

Úpadek Ottomanské říše byl dlouhým a pomalým procesem. Ottomanská říše sahala historicky až do r. 1299 a přetrvala do r. 1923. „Od r. 1517 do konce první světové války, po 400 let, byla Ottomanská říše vládnoucí mocností centrální Středního východu. Ottomanské administrativní instituce a praktiky formovaly lidi moderního Středního východu a zanechaly po sobě dědictví, které přetrvalo i po zmizení říše.“⁽³⁶⁾

Na konci 16. století „suroviny Ottomanské říše, normálně směřované do vnitřní spotřeby a průmyslu, začaly být stále více vyměňovány za evropské průmyslové výrobky. Tento obchod prospíval ottomanským obchodníkům, ale vedl k poklesu státních příjmů a k nedostatku surovin pro domácí spotřebu. Protože ceny vzácných surovin rostly, říše trpěla inflací a stát nebyl schopen získat dostatek příjmů, aby pokryl své výdaje. Bez těchto příjmů byly instituce, které podporovaly ottomanský systém, obzvláště ozbrojené složky, podkopány.“ Bylo to z velké části provedeno prostřednictvím komerčních smluv, známých jako Kapitulace. První Kapitulace „byla dojednána s Francií v r. 1536; umožnila francouzským obchodníkům volné obchodování v ottomanských přístavech, nepodléhat ottomanským daním a dovážet a vyvážet zboží za nízkých cel. Navíc smlouva zaručila francouzským obchodníkům extraterritoriální privilegia tím, že jim umožnila spadat pod jurisdikci francouzského konzula v Istanbulu, čímž podléhali spíše francouzskému, než ottomanskému-islámskému právu. Tato první smlouva byla modelem pro následné dohody, podepsané s dalšími evropskými státy.“⁽³⁷⁾

Ottomanský stát byl počátkem 20. století dostatečně oslaben, k čemuž došlo ve stejné době, kdy se Evropané, obzvláště Britové, poohlíželi po středovýchodní ropě, aby energeticky zabezpečili svá impéria. Hlavní evropské aliance se snažily tohoto oslabení ottomanské pozice využít. V r. 1909 Rakousko-Uhersko anektovalo Bosnu a Hercegovinu, což vyvolalo hněv Ruské říše. První balkánská válka se bojovala v letech 1912-1913, kdy Srbsko, Černá hora, Řecko a Bulharsko Ottomanskou říši porazily. Následné uspořádání naštvalo Bulharsko, které se pak začalo angažovat v teritoriálních sporech se Srbskem a Rumunskem. Bulharsko pak v r. 1913 zaútočilo na Řecko a Srbsko, po čemž následovalo vyhlášení války Bulharsku Rumunskem a Ottomanskou říši, což byla druhá balkánská válka.

To region dále destabilizovalo a Rakousko-Uhersko začalo mít obavy ohledně rostoucího vlivu Srbska. Když byl v r. 1914 při atentátu zavražděn rakouský arcivévoda Franz Ferdinand, Rakousko dalo Srbsku, odkud pocházel atentátník, ultimátum a pak mu vyhlásilo válku. Rusko zmobilizovalo hned následující den, pak následovala německá mobilizace a pak francouzská. Německo pak vyhlásilo válku Rusku a první světová válka byla tu.

Konec Velké války přinesl rozpuštění Ottomanské říše, rozdělení jejího území, které bylo rozděleno mezi Francii a Británii na pařížské mírové konferenci. Německá říše a Rakousko-Uhersko také oficiálně skončily v důsledku války, za kterou bylo učiněno vinným výhradně Německo a bylo potrestáno prostřednictvím versailleských reparací. Ruská říše skončila s bolševickou revolucí, která vyústila v to, že Rusko se v r. 1917 z války stáhlo, ve stejném roce, kdy do války vstoupily Spojené státy. Velká válka přeměnila Spojené státy na mocnou zemi a staly se hlavní věřitelskou zemí s výrazným mezinárodním vlivem. Britové a Francouzi si svá impéria udrželi, ačkoliv byla ne sestupu. Nicméně se pokusili udržet si významnou kontrolu nad Středním východem.

První světová válka tak byla kulminací masivního budování imperiálních zemí snažících se o rozšíření vlivu a nalezení trhů pro svůj kapitál. Do války vstoupilo mnoho impérií, po jejím skončení však existovala pouze dvě dominantní evropská impéria (Francie a Británie) a objevující se nová síla ve světě, Spojené státy.

Velká hospodářská krize

Moderní bankovní systém vyrábí peníze z ničeho. Tento proces je pravděpodobně tím nejvíce ohromujícím fíglem, který byl kdy vymyšlen. Bankovníctví bylo počato v nerovnosti a zrodilo se z hříchu... Bankéři vlastní Zemi. Vezměte jim ji, ale ponechte jim moc vytvářet peníze, a škrtem pera vytvoří dost peněz, aby si ji koupili zpět... Vezměte jim tuto velkou moc, a všechna velká bohatství zmizí, přičemž by to byl mnohem lepší a šťastnější svět pro život... Ale pokud chcete pokračovat a být nadále otroky bankéřů a platit náklady za své vlastní otroctví, pak nechte bankéře pokračovat ve vytváření peněz a kontrole úvěru.⁽³⁸⁾

-- Sir Josiah Stamp, ředitel Bank of England, 1927

Benjamin Strong, guvernér Federální rezervní banky New York, a Montagu Norman, guvernér Bank of England, kteří úzce spolupracovali celá 20. léta, se rozhodli „použít finanční moc Británie a Spojených států a donutit všechny ostatní velké země světa přejít na zlatý standard, a řídit ho prostřednictvím centrálních bank bez jakékoliv politické kontroly, kdy všechny otázky mezinárodních financí měly být řešeny v rámci dohod takových centrálních bank, bez zásahu vlád.“ Tito muži nepracovali pro vlády a země, které údajně

zastupovali, ale „byli to technici a agenti vládnoucích investičních bankéřů svých vlastních zemí, kteří je vyzdvihli a kteří byli naprosto způsobilí je svrhnout.“⁽³⁹⁾

Ve 20. letech zažily Spojené státy boom akciového trhu, který byl výsledkem toho, že komerční banky poskytovaly „zdroje na nákup akcií a tyto braly jako kolaterál“, čímž vytvořily masivní vlnu upisování a nákupu cenných papírů. Spekulace na akciovém trhu, které následovaly, byly výsledkem toho, že banky „si výrazně půjčovaly od Federálních rezerv. Tím Federální rezervní systém pomohl financovat velký boom akciového trhu.“⁽⁴⁰⁾

V r. 1927 došlo v New Yorku k setkání Montagu Normana z Bank of England; Hjalmara Schachta, prezidenta Reichsbank, německé centrální banky Výmarské republiky; Charlese Rista, vice-guvernéra Bank of France a Benjamina Stronga z newyorského Fedu. Předmětem setkání byla „přetrvávající slabá rezervní pozice Bank of England. Bankéři si mysleli, že by tomu bylo možné pomoci, pokud by Federální rezervní systém snížil úrokové sazby, aby povzbudil půjčování. Držitelé zlata by pak vyhledávali vyšší návratnost a drželi by svůj kov v Londýně.“ Fed vyhověl.⁽⁴¹⁾

Bank of England měla slabou rezervní pozici díky pozici Británie jako obránce zlatého standardu. Cizí centrální banky, včetně Bank of France, převáděly své devizy do zlata, kterého Bank of England neměla dost, aby ho dodala. Takže Fed snížil svoji diskontní sazbu a začal nakupovat cenné papíry, aby se vyrovnaly francouzským nákupům zlata. Peníze v USA pak „stále více šly do spekulací na akciovém trhu, spíše než do výroby skutečného bohatství.“⁽⁴²⁾

Počátkem roku 1929 rada guvernérů Federálních rezerv „vyzvala členské banky, aby zredukovaly své půjčky na akciový kolaterál“ a podnikly jiné kroky a veřejně oznámily cíl zredukovat „objem úvěru dostupného pro spekulace“. Přesto to mělo opačný efekt, protože „dostupný úvěr šel stále více a více do spekulací a stále méně do produktivního podnikání“. 26. září 1929 byl Londýn zasažen finanční panikou a Bank of England zvýšila své sazby, což způsobilo, že britské peníze opustily Wall Street „a přefouknutý trh začal klesat“, což vedlo v polovině října k panice.⁽⁴³⁾

Nejdéle sloužící předseda Federálních rezerv, Alan Greenspan, napsal, že Fed spustil spekulativní horečku prostřednictvím pumpování nadměrných úvěrů do ekonomiky (zní to povědomě?), což nakonec vyústilo v kolaps americké a britské ekonomiky, v důsledku obrovských vytvořených nerovnováh. Británie pak v r. 1931 zcela upustila od zlatého standardu, a roztrhala tak i ten zbyteček přediva důvěry a přivedila celosvětovou lavinu bankovních úpadků. Světové ekonomiky upadly do velké hospodářské krize 30. let.⁽⁴⁴⁾

Bank for International Settlements

V r. 1929 byl vytvořen Youngův výbor, aby vytvořil program pro vypořádání plateb německých reparací, které vznikly na základě Versailleské smlouvy, sepsané na pařížských mírových rozhovorech v r. 1919. Výboru předsedal Owen D. Young, zakladatel Radio Corporation of America (RCA), jako pobočky General Electric. Byl také prezidentem a generálním ředitelem GE od r. 1922 do r. 1939, spoluautorem Dawesova plánu z r. 1924, a byl v r. 1928 jmenován do dozorčí rady Rockefellerovy nadace, a v r. 1929 byl také místopředsedou Federální rezervní banky New York. Když byl Young v r. 1929 poslán do Evropy, aby tam vytvořil program pro německé reparační platby, byl doprovázen J.P. Morganem ml.⁽⁴⁵⁾

Z výboru pak vzešlo vytvoření Youngova plánu, který „byl tvrdým nástrojem pro uchvácení Německa americkým kapitálem a zabavení německých nemovitostí v rámci gigantické hypotéky, držené Spojenými státy“. Dále Youngův plán „neustále zvyšoval míru nezaměstnanosti“, což umožnilo Hitlerovi říct, že „se s nezaměstnaností vypořádá“, což „bylo skutečným důvodem Hitlerova enormního úspěchu ve volbách“.⁽⁴⁶⁾

Plán vstoupil v účinnost v r. 1930, po kolapsu akciového trhu. Část plánu ukládala vytvoření mezinárodní vypořádací organizace, která byla vytvořena v r. 1930, a je známa jako Banka pro mezinárodní vypořádání (BIS). Údajně byla určena pro usnadnění a koordinaci reparačních plateb Výmarské republiky Spojeneckým mocnostem. Nicméně její sekundární funkcí, která je mnohem tajnější a mnohem důležitější, bylo fungovat jako „koordinátor operací centrálních bank v celém světě“. Popisována jako „banka centrálních bank“ je BIS soukromou institucí s akcionáři, ale provádí operace pro veřejné agentury. Takové operace jsou udržovány v přísné tajnosti, takže veřejnost si z velké části operací BIS není vědoma.⁽⁴⁷⁾

BIS byla založena „aby zmírnila úpadek Londýna jako světového finančního centra tím, že poskytne mechanismus, v rámci kterého svět, se třemi hlavními finančními centry – v Londýně, New Yorku a Paříži – může i nadále fungovat jako celek.“⁽⁴⁸⁾ jak vysvětlil Carroll Quigley:

Elity finančního kapitalismu mají další dalekosáhlý cíl, a to nic menšího, než vytvoření světového systému finanční kontroly v soukromých rukách, schopného ovládat politický systém každé země a ekonomiky světa jako celku. Tento systém má být řízen feudálním způsobem centrálními bankami světa, jednajícími ve shodě, tajnými dohodami prováděnými na častých soukromých setkáních a konferencích. Vrcholem systému má být Bank for International Settlements v Basileji ve Švýcarsku, soukromá banka vlastněná a kontrolovaná světovými centrálními bankami, které jsou samy soukromými korporacemi.⁽⁴⁹⁾

BIS byla založena „centrálními bankami Belgie, Francie, Německa, Itálie, Holandska, Japonska a Spojeného království, spolu se třemi hlavními komerčními bankami ze Spojených států, kam patří J. P. Morgan & Company, First National Bank of New York (banky mající v názvu „First“ patří Rothschildům – p.p.) a First National Bank of Chicago. Každá centrální banka upsala 16,000 akcií a tři americké banky upsaly tento počet akcií také.“ Nicméně „hlasovací práva mají pouze centrální banky“.⁽⁵⁰⁾

V dopisu datovaném 21. listopadu 1933 prezident Franklin Roosevelt sdělil Edwardu M. House: „Skutečnou pravdou je, jak víte, že finanční element ve větších centrech vlastnil vlády již od dob Andrew Jacksona – a já ne zcela akceptuji vládu W(oodrow) W(ilsona). Země prochází opakovaním Jacksonova boje s Bank of the United States – pouze mnohem větším a na širším základě.“⁽⁵¹⁾

Spoléhání se na Hitlera

Po celá 30. léta, kdy byly půjčky poskytovány prostřednictvím plánů Dawese a Younga, bylo Německo schopné vytvářet několik dominantních průmyslových kartelů, které byly všechny financovány bankéři Wall Street a průmyslníky.⁽⁵²⁾ Tyto kartely poskytovaly základ a hlavní finanční krytí pro nacistický režim. Spolupráce mezi německým nacistickým průmyslem a americkým průmyslem a financování pokračovala, obzvláště s Morganovými a Rockefellerovými zájmy, a stejně tak s Fordem a DuPontem. Mezinárodní banky Morgana a

Rockefellerova a společnosti s nimi spojené „byly velmi úzce spojeny s růstem nacistického průmyslu“.⁽⁵³⁾ Rockefellerovo impérium Standard Oil „klíčovým způsobem pomáhalo nacistickému Německu připravit se na druhou světovou válku“.⁽⁵⁴⁾ Mimoto byla také Rockefellerova nadace klíčová nejen při financování rasistických a elitářských eugenických hnutí ve Spojených státech, ale hrála klíčovou roli v přenesení ideologie eugeniky do nacistického Německa, čímž podpořila víru, která vedla k holokaustu.⁽⁵⁵⁾

Hjalmar Schacht, prezident Reichsbank v době Výmarské republiky, zůstal jako prezident německé centrální banky od r. 1933 do r. 1939, a byl tak ústřední postavou nacistického Německa, a hlavním tahounem v německých plánech na reindustrializaci, přestavbu a znovuvybrojení. Hitler v r. 1934 učinil Schachta svým ministrem ekonomiky.

Centrální banky v celé Evropě začaly nakupovat nacistické zlato, které bylo pašováno a přetavováno a přeraženo ve Švýcarsku (podobně jako u sovětského zlata). Švédsko, Španělsko, Portugalsko, Argentina, Turecko, Francie, Velká Británie, Polsko, Maďarsko a Spojené státy, všechny tyto země „obchodovaly s nacisty se zlatem, převáděným BIS“. Bylo to činěno jako spolupráce mezi centrálními bankami, protože „BIS vstoupila do transakcí se zlatem a měnami s nacistickým Německem prostřednictvím svého podílu v Reichsbank“. Schacht uplatňoval svůj výrazný vliv a „stal se klíčovým mužem při umísťování vysokých nacistických představitelů a cizích kolaborantů do správní rady BIS“.⁽⁵⁶⁾

Impérium, válka a nástup nového globálního hegemonu

Druhá světová válka také vyznačila období masivní imperiální přeměny. Budování Třetí říše vedlo k nacistickému imperialismu v celé Evropě a severní Africe a k expanzi Japonské říše do Číny. Na konci války bylo britské a francouzské impérium pryč, kdy jim zůstalo jen pár kolonií v Africe a Asii. Sovětský svaz byl Německem zdevastován, většina Evropy byla v troskách. Nejvýznamnější věcí, která z této války vzešla, byl nástup nového impéria, Amerického impéria. Americká intervence ve válce a expanze do Evropy jako síly osvoboditelky mu umožnila založit základny po celé Evropě, a stejně tak v Japonsku v Pacifiku. Sovětský svaz, který si vzal Evropu z východu, rozšířil svůj vliv a nadvládu v celé východní Evropě. Po Churchillově projevu o „železné oponě“ v Evropě byla na řadě studená válka. Tudíž druhá světová válka ukončila život mnoha evropských impérií, dokonce i těch v úpadku, a vytvořila bipolární svět, který byl rozdělen mezi SSSR a USA.

Po druhé světové válce se USA, jako jediná velká země na světě, jejíž průmyslová základna válečnou devastací přežila, ujaly pozice globálního hegemonu. Začaly budovat infrastrukturu, jak národní, tak mezinárodní, aby převzaly pozici globální velmoci a rozšířily svoji hegemonii do celého světa. Koruna se přesunula z Britského impéria do Amerického impéria. Nakonec, obě byla a jsou vlastněna a kontrolována stejnými zájmy, primárně zastoupenými prostřednictvím centrálních bank a soukromých bankovních zájmů, které tvoří dominantní akcionáře.

Ještě než Amerika vstoupila v r. 1941 do války, Council on Foreign Relations (CFR), americká pobočka skupiny Round Table, která, jak popsal Carroll Quigley, má původ v tajné společnosti Cecila Rhodese, plánoval vstup Ameriky do války. CFR v podstatě předal americkou zahraniční politiku pevně do rukou bankovní elity. Založení Federálních rezerv (1913) zajistilo, že se Spojené státy zadluží a budou vlastněny mezinárodními bankovními zájmy, a tím budou jednat v jejich zájmu. Fed financoval americkou roli v první světové válce, poskytl úvěry na spekulaci, což vedlo k velké hospodářské krizi, a došlo k masivní

konsolidaci ve prospěch zájmů, které vlastní Federální rezervní systém. Ty pak financovaly vstup USA do druhé světové války.

CFR, založený šest let po vytvoření Federálních rezerv, pracoval na prosazení internacionalistické agendy jménem mezinárodní bankovní elity. Mělo se změnit pojetí místa USA ve světě – přechod od izolacionistické průmyslové země na motor impéria, pracující pro mezinárodní bankovní a korporátní americké zájmy. Tam, kde Fed převzal kontrolu nad penězi a dluhem, tam CFR převzal kontrolu nad ideologickými základy takového impéria – zasadil korporátní, bankovní, politické, zahraničněpolitické, vojenské, mediální a akademické elity země do obecně soudržného rámce pohledu na svět. Změnou ideologie na ideologii prosazující takovou internacionalistickou agendu, si velké finance, které za ní stály, zajistily svůj vzestup ve vládě, průmyslu, akademické oblasti a médiích. Další hlavní mozkové trusty a politické instituce ve Spojených státech jsou v CFR zastoupeny také. Vytváří podstatné rozdíly v rámci elity, nicméně takové rozdíly plynou ze základu, jak použít americkou imperiální moc, kde ji použít, na jakém základě to ospravedlnit a dalších různých metodologických neshod. Rozdělení mezi elitou nebylo nikdy otázkou: měli bychom použít americkou imperiální moc, proč se Amerika stala impériem, či mělo by existovat ještě větší impérium? Pokud si tyto úvahy vezme člověk k srdci a tyto koncepty zpochybní, ať již v rámci establishmentu zahraniční politiky, rozvědky, armády, akademické obce, financí, korporátního světa nebo médií, je velmi pravděpodobné, že takový člověk není členem CFR.

CFR účinně začal s politikou státního puče v americké zahraniční politice s druhou světovou válkou. Když válka vypukla, Koncil začal „přísně tajný“ projekt zvaný War and Peace Studies, v rámci kterého vrcholoví členové CFR spolupracovali s americkým ministerstvem zahraničí při určování americké politiky, a tento projekt byl celý financován Rockefellerovou nadací.⁽⁵⁷⁾ Poválečný svět již byl načrtnut členy Koncilu, kteří pak šli do vlády, aby tento plán provedli.

Politika „zadržování“ směrem k Sovětskému svazu, která definovala americkou zahraniční politiku po téměř půlstoletí, byla naznačena ve vydání Foreign Affairs z r. 1947, akademickém časopise Council on Foreign Relations. Stejně tak tomu bylo v případě ideologických základů Marshallova plánu a NATO, též pojatých v rámci Council on Foreign Relations, kdy byli najati členové Koncilu, aby předložili, zavedli a vedli tyto instituce.⁽⁵⁸⁾ Koncil hrál také svoji roli v založení a prosazení OSN⁽⁵⁹⁾, které pak bylo postaveno na pozemku koupeném od Johna D. Rockefellera ml.⁽⁶⁰⁾

Vzestup Amerického impéria a keynesiánská politická ekonomie

V rámci liberální politické ekonomie se význačný jedinec a britský ekonom, John Maynard Keynes, ujal procesu rozvinutí liberální teorie do takové, která se později stala známá jako keynesiánská ekonomie. Držíc se nadvlády liberálního řádu, kde je na politickou a ekonomickou sféru pohlíženo odděleně, což bylo nutné, Keynes se snažil předělat politicko-ekonomický vztah. Jeho práce byla z velké části ovlivněna událostmi vedoucími k velké hospodářské krizi a událostmi po ní, na které bylo z velké části nahlíženo jako selhání liberálního ekonomického řádu. Keynes chtěl zkombinovat státní a tržní síly, nikoliv odmítnout liberální názor „neviditelné ruky“, nicméně vykázal to do odlišnější oblasti a načrtl širší roli státu v ekonomice.

Keynes obhajoval státní zásahy, či investice, v době, kdy by tak soukromí jedinci nečinili, ve snaze odvrátit finanční nebo ekonomickou krizi. Tudíž Keynes tvrdil, že stát trh posiluje.

Marxistický teoretik by na to pravděpodobně poukázal jako na příklad toho, jak stát, v rámci kapitalistické společnosti, funguje jako institucionální orgán, který chrání zájmy kapitalistické třídy. Keynes obhajoval liberální mezinárodní řád sestávající z volného trhu, nicméně na domácí půdě doporučoval státní intervence, obzvláště na ochranu pracovních míst a kontrolu inflace.

Keynesova teorie politické ekonomie sloužila z velké části jako základ pro vytvoření brettonwoodského systému, založeného v r. 1944, a jeho koncept začleněného liberalismu (prosazování liberální mezinárodní ekonomiky, a na domácí půdě státních intervencí) vládl až do 70. let.

V r. 1944 se představitelé 44 společených zemí sešli na konferenci v Bretton Woods (monetární a finanční konferenci OSN) v New Hampshire, ve snaze zreorganizovat a regulovat mezinárodní monetární a finanční řád po válce. UK bylo zastoupeno Johnem Maynardem Keynesem; americký kontingent byl veden Harry Dexter Whitem, americkým ekonomem a vysokým představitelem amerického ministerstva financí. Bylo to na této konferenci, kde mají původ Mezinárodní měnový fond (IMF), Mezinárodní banka pro rekonstrukci a rozvoj (IBRD), nyní součást Světové banky, a Všeobecná dohoda o clech a obchodu (GATT), nyní začleněna do Světové obchodní organizace (WTO). Tyto organizace byly navrženy jako institucionalizované ekonomické základy pro výkon americké hegemonie po celém světě; v jistém smyslu šlo o motory ekonomického impéria.

V r. 1947 prezident Harry Truman podepsal zákon o národní bezpečnosti, který vytvořil post ministra obrany, dohlížejícího na všechny složky armády, a štáb společného velení; a stejně tak vytvořil CIA, podle vzoru své válečné inkarnace Úřadu strategických služeb (OSS); a tento zákon také vytvořil Radu pro národní bezpečnost, vedenou poradcem pro národní bezpečnost, a určenou pro poskytnutí prezidentovi dalších rad v otázkách zahraničních věcí, mimo ministerstvo zahraničí. V podstatě tento zákon vytvořil základ pro národně-bezpečnostní státní aparát pro budování impéria.

Založení CIA bylo prosazováno projektem War and Peace Studies Council on Foreign Relations počátkem 40. let, a všichni architekti CIA, navrhující formu a organizaci agentury, stejně jako její funkce, byli právníci Wall Street, z velké části členové Council on Foreign Relations. Zástupci ředitelů CIA v prvních dvou desetiletích byli lidé, kteří všichni pocházeli „ze stejných newyorských právnických a finančních kruhů“.⁽⁶¹⁾

Poznámky

[1]Edwin Black, *Banking on Baghdad: Inside Iraq's 7,000-Year History of War, Profit, and Conflict*. John Wiley & Sons, Inc.: 2004: page 105

[2]Edwin Black, *Banking on Baghdad: Inside Iraq's 7,000-Year History of War, Profit, and Conflict*. John Wiley & Sons, Inc.: 2004: page 107

[3]Patricia Goldstone, *Aaronsohn's Maps: The Untold Story of the Man who Might Have Created Peace in the Middle East*. Harcourt Trade, 2007: pages 21-22

[4]Patricia Goldstone, *Aaronsohn's Maps: The Untold Story of the Man who Might Have Created Peace in the Middle East*. Harcourt Trade, 2007: page 22

[5]Niall Ferguson, *Empire: The Rise and Demise of the British World Order and the Lessons for Global Power*. Perseus, 2002: pages 193-194

[6]Carroll Quigley, *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*. The MacMillan Company: 1966: page 56

[7]Carroll Quigley, *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*. The MacMillan Company: 1966: pages 499-500

[8]Herbert R. Lottman, *Return of the Rothschilds: The Great Banking Dynasty Through Two Turbulent Centuries*. I.B. Tauris, 1995: page 81

[9]Patricia Goldstone, *Aaronsohn's Maps: The Untold Story of the Man who Might Have Created Peace in the Middle East*. Harcourt Trade, 2007: pages 22-23

[10]Herbert R. Lottman, *Return of the Rothschilds: The Great Banking Dynasty Through Two Turbulent Centuries*. I.B. Tauris, 1995: pages 141-142

[11]Herbert R. Lottman, *Return of the Rothschilds: The Great Banking Dynasty Through Two Turbulent Centuries*. I.B. Tauris, 1995: pages 143-144

[12]Herbert R. Lottman, *Return of the Rothschilds: The Great Banking Dynasty Through Two Turbulent Centuries*. I.B. Tauris, 1995: pages 141-142

[13]NYT, *Rockefeller To Aid Czar?* New York Times: March 6, 1906

[14]Toyin Falola and Ann Genova, *The Politics of the Global Oil Industry*. Greenwood Publishing Group, 2005: page 215

[15]Antony C. Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution*. Buccaneer Books, New York, 1974: pages 16-17

[16]Antony C. Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution*. Buccaneer Books, New York, 1974: page 25

[17]Antony C. Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution*. Buccaneer Books, New York, 1974: page 34

[18]Antony C. Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution*. Buccaneer Books, New York, 1974: pages 25-26

[19]Antony C. Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution*. Buccaneer Books, New York, 1974: pages 71-73

[20]Antony C. Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution*. Buccaneer Books, New York, 1974: pages 89-90

[21]Antony C. Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution*. Buccaneer Books, New York, 1974: pages 73-77

- [22]Antony C. Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution. Buccaneer Books, New York, 1974: pages 82-83
- [23]Antony C. Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution. Buccaneer Books, New York, 1974: page 87
- [24]Antony C. Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution. Buccaneer Books, New York, 1974: pages 127-135
- [25]Antony C. Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution. Buccaneer Books, New York, 1974: pages 159-161
- [26]Antony C. Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution. Buccaneer Books, New York, 1974: pages 166-167
- [27]Antony C. Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution. Buccaneer Books, New York, 1974: pages 172-173
- [28]Michael Kort, The Soviet Colossus: History and Aftermath. M.E. Sharpe, 2001: page 202
- [29]Time, Russia & Recognition. Time Magazine: August 18, 1930:
<http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,789203,00.html>
- [30]Time, Everybody's Red Business. Time Magazine: June 9, 1930:
<http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,739474-5,00.html>
- [31]H.W. Brands, "He Is My Independent Self". The Washington Post: June 11, 2006:
www.washingtonpost.com
- [32]CFR, [Continuing the Inquiry. History of CFR](#)
- [33]Chatham House, CHATHAM HOUSE (The Royal Institute of International Affairs):
[Background. Chatham House History](#)
- [34]Carroll Quigley, The Anglo-American Establishment. GSG & Associates, 1981: page 5
- [35]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time. The MacMillan Company: 1966: pages 132-133
- [36]William L. Cleaveland, A History of the Modern Middle East (Boulder: Westview Press, 2004), 37-38
- [37]William L. Cleaveland, A History of the Modern Middle East (Boulder: Westview Press, 2004), 49-50
- [38]Ellen Hodgson Brown, Web of Debt. Third Millennium Press: 2007: Page 2
- [39]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time. The MacMillan Company: 1966: pages 326-327

[40]John Kenneth Galbraith, Money: Whence it Came, Where it Went (Boston: Houghton Mifflin Company, 1975), 173

[41]John Kenneth Galbraith, Money: Whence it Came, Where it Went (Boston: Houghton Mifflin Company, 1975), 174-175

[42]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time. The MacMillan Company: 1966: page 342

[43]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time. The MacMillan Company: 1966: page 344

[44]Alan Greenspan, "Gold and Economic Freedom" in Capitalism: The Unknown Ideal. (New York: Signet, 1967), 99-100

[45]Time, [HEROES: Man-of-the-Year. Time Magazine](#): Jan 6, 1930

[46]Antony C. Sutton, Wall Street and the Rise of Hitler. G S G & Associates Pub, 1976: pages 15-16

[47]James Calvin Baker, The Bank for International Settlements: evolution and evaluation. Greenwood Publishing Group, 2002: page 2

[48]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time (New York: Macmillan Company, 1966), 324-325

[49]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time (New York: Macmillan Company, 1966), 324

[50]James Calvin Baker, The Bank for International Settlements: evolution and evaluation. Greenwood Publishing Group, 2002: page 6

[51]Melvin Urofsky and Paul Finkelman, A March of Liberty: A Constitutional History of the United States Volume II From 1877 to the Present 2nd Edition. Oxford University Press, 2002: pp. 674

[52]Antony C. Sutton, Wall Street and the Rise of Hitler. G S G & Associates Pub, 1976: pages 17-19

[53]Antony C. Sutton, Wall Street and the Rise of Hitler. G S G & Associates Pub, 1976: pages 19-20

[54]Antony C. Sutton, Wall Street and the Rise of Hitler. G S G & Associates Pub, 1976: page 51

[55]Edwin Black, [Eugenics and the Nazis -- the California connection](#). The San Francisco Chronicle: November 9, 2003

[56]James Calvin Baker, The Bank for International Settlements: evolution and evaluation. Greenwood Publishing Group, 2002: page 202

[57]CFR, [War and Peace. CFR History](#)

[58]William P. Bundy, [The History of Foreign Affairs. The Council on Foreign Relations](#), 1994

[59]CFR, [War and Peace](#). CFR History

[60]UN, 1945-1949. [Sixty Years: A Pictorial History of the United Nations](#)

[61]Peter Dale Scott, *The Road to 9/11: Wealth, Empire, and the Future of America*. (Berkeley: University of California Press, 2007), 12

- pokračování -

Článek [Origins of the American Empire: Revolution, World Wars and World Order](#) vyšel na serveru [globalresearch.ca](#) 21. července. Překlad L. Janda